

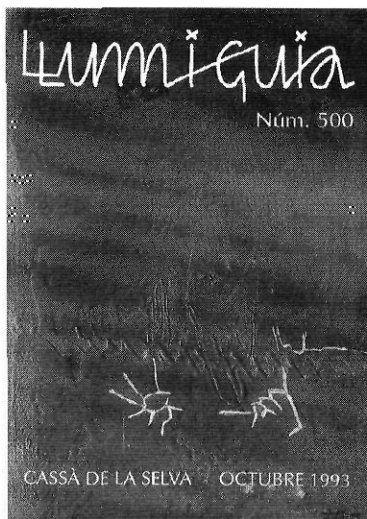
La doble llum de Xavier Carbó

Un dels fenòmens sociològics més característics de la vida pública catalana sota el franquisme és el desvetllament de la premsa local i comarcal que va culminar durant la dècada dels seixanta.

Moltes de les publicacions d'aquella època van néixer i créixer a l'ombra de l'Església. Aquesta institució havia creat revistes pròpies, com a conseqüència del paper privilegiat i hegemònic que va tenir després de la Guerra Civil, però, a partir de l'entrada en vigor de la Llei de premsa, va emparar sota el seu mantell molts intents de llibertat d'edició i d'expressió que s'acollien a l'estreta esclatxa de la nova norma legal. Això va ocórrer en coincidència amb el Concili Vaticà II, com a fruit de l'esperit de finestres obertes que, de la mà de Joan XXIII, va vivificar i renovar les estructures eclesials durant un període tan resplendent com fugaç.

Al Bisbat de Girona, aquesta actitud es va traduir en la presència de moltes publicacions, entre les quals cal destacar *Llumiguia* de Cassà de la Selva per haver arribat a la doble fita periodística i cívica dels 500 números i dels 50 anys. I per haver-la commemorat amb un exemplar literalment extraordinari, de

200 pàgines, que reproduïx les portades dels 499 números anteriors, i que inclou, encara, un dossier de 50 pàgines més dedicat a un dels cassanencs més il·lustres, el poeta Xavier Carbó i Maymí, en la doble escaïença del centenari del seu naixement i del setanta-cinquè aniversari de la seva mort.

Aquest dossier, coordinat per Xavier Carbó i Cañigueral, nebot de l'homenatjat, presenta la seva figura en les diverses facetes de la seva personalitat: el seminarista, el poeta, el filòleg, el traductor, l'etnògraf, el folklorista. I ho fa a través dels millors especialistes, amb treballs documentats, una valuosa informació gràfica i una encertada antologia de textos de l'autor. L'abundosa bibliografia tanca el dossier, maquetat per Miquel Plana i il·lustrat per ell mateix i per altres coneguts artistes, encapçalats per Domènec Fita com a autor d'una portada al·legòrica sobre la primavera i la tardor del poeta tan prematurament desaparegut.

No és gens habitual que una revista pugui complir regularment cinquanta anys d'existència, però tampoc no ho és que des d'un àmbit local es publiqui un dossier del contingut i de la qualitat del que *Llumiguia* ha dedicat a Xavier Carbó. No es mereixia menys aquest noucentista cassanenc que va volar tan alt en el cel dels poetes i que no va arribar mai a les terres promeses que tenia tan a prop. Va morir als 25 anys, amb la tràgica puntualitat dels elegits, quan tot just havia encetat en diversos fronts una obra tan precoç com prometedora.

Durant molts anys, Xavier Carbó ha estat massa oblidat. A partir d'ara, però, ningú no podrà dir que és un desconegut. El dossier de Cassà l'ha posat a l'abast de tothom i l'ha ofert com una proposta atractiva a la curiositat dels estudiosos, amb l'encert d'una monografia que conjuga la informació, la documentació i l'opinió d'una manera equilibrada i convincent. Després de tant temps de foscor, Xavier Carbó torna a brillar amb llum pròpia i amb la llum afegida que *Llumiguia* li ha proporcionat.

*Xavier Carbó
i el número
de Llumiguia
comemoratiu
del seu centenari.*

NARCÍS-JORDI ARAGÓ